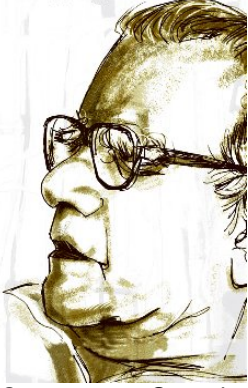

•Written by - வலங்கட் சாமிநாதன் •

••Monday•, 27 •January•, 2014 21:29• - •Last Updated•

••Monday•, 27 •January•, 2014 21:54•

நினைவுகொள்வது சற்று முன் பின்னாக இருக்கும். இருபத்து ஐந்து வருடங்களுக்கு முன். ஒரு சாலன விபத்தில் திடீர் ரென்று திலக ரோடும் போலீஸ் காவல் நிலையத்திலிருந்து வந்த போலீஸ் ஜீப் (ஆமாம், போலீஸ் ஜீப் தான்) மோதி என் கால் முறிந்தது. இத்தோடும் இரண்டு முறை ஆயிற்று. முறிந்த கால் எலும்பு மறுபடியும் ஒன்று சரே மறுத்து வந்த சமயம். வீட்டில் படுக்கையிலேயே தான் வாசம் படிக்கலாம். பக்கத்தில் தொலைக்காட்சிப் பெட்டி. அக்காலத்தில் தொலைக்காட்சி அவ்வளவு சுவாரஸ்யமாக இருந்ததில்லை. மாலையே ஆறு மணிக் குத்தான் அது விழித்தெழும். எழுந்ததும் சித்ரஹாரும் காந்தான் ஹிந்திச் சீரியலும் தான் கதி என்றிருக்க வேண்டும். உலகம் முழுதும் அப்போது பெட்டியின் முன் கண்கொட்டாது அமர்ந்திருக்கும். ஆதலால் டபே ரிகார்டர் தான் வேண்டும் சமயத்தில் எல்லாம் உயிர்த்தெழும். கிட்டப்பாவிலிருந்து குமார் கந்தர்வா வரக்கூம் எனக்கு வேண்டும் பாட்டைப் பாடுவார்கள். அந்த 1988-ம் வருடத்தில் தான், ஏதோ ஒரு மாதம். ஒரு நாள். சங்கீத நாடக அகாடமியிலிருந்து நண்பர் கே.எஸ். ராஜநே திரை வந்திருந்தார். அந்நாட்களில் அவ்வப்போது வந்து என் தனிமையை மறக்கச் செய்த நண்பர்களில் அவரும் ஒருவர். அந்த பாபா ஹிந்து ராவ் ஹாஸ்பிடலில் சிகிச்சை தொடங்கிய நாட்களிலிருந்து தொடக்கம். ஹாஸ்பிடல் தில்லியின் வடக்கு ஓரம்.. என் வீட்டு தில்லியின் தெற்கு ஓரம். விபத்துக்கு முந்திய காலங்களில் சினிமாவோ, நாடகமோ, நாட்டியமோ விழாக்களோ எதுவானாலும் மையம் கொள்வது அந்த மண்டி ஹெளஸ் சந்திப்பில் தான். சங்கீத நாடக அகாடமியும் அங்கு தான். ஆக, என் மாலையே பொழுதுகள் எப்படிக்கழியும் என்பது என் எல்லா நண்பர்களையே போல அவருக்கும் தெரியும். வந்தவர் சங்கீத நாடக என்னும் அகாடமியின் பத்திரிகைக்காக இந்திய நடனங்கள் பற்றி ஒரு கட்டுரை எழுதித் தரவேண்டும் என்றார். கால் முறிவானதால் நான் நீண்ட விடுமுறையில் இருந்தேன். படிக்க எழுத நிறைய நேரம் கிடைத்த ஒரு சளிகரியம். கால் எலும்பு முறிந்து நடக்க முடியாது போனாலும் ஒரு அசளிகரியத்தையே ஈடு செய்ய ஒரு சளிகரியம் பிறந்து விடுகிறது. கையெழுத்துப் பிரதியாகக் கொடுத்துதாலும் எடுத்துக்கொள்ள, தெரிந்தவர்கள் தயங்குவதில்லை. அது சாஹித்ய அகாடமியின் என்சைக்ளோபீடியாவோ, பத்திரிகைகளோ, அல்லது பட்டேரியட் லிங்க் போன்ற தனியார் பத்திரிகைகளோ, எதாக இருந்தாலும், அதில் இருந்தவர்கள் என் நிலை தெரிந்தவர்கள்.

ராஜநே திரைநடன அனகேமாக ஏழெட்டு வருஷங்களாகப் பழக்கம். சங்கீத நாடக அகாடமியில் அவர் சரேந்ததிலிருந்து. யாத்ராவில் அவரை பீட்டர் பர்பிக்ஸ் பற்றியும்,

•Written by - வங்குட் சாமிநாதன் -•

••Monday•, 27 •January•, 2014 21:29• - •Last Updated•

••Monday•, 27 •January•, 2014 21:54•

இன்னொரு டரைக்டர் ரிசர்ச் சர்ட்ஷிகென்ர தஜேய் நாடகப் பள்ளியில் சுகொவின சரேரி ஆர்ச் சர்ட்-ஐ திறந்த வளியில் பல்வறே இடங்களில் நடிப்புக் களத்தை மாற்றி, ஓர் புது முறையில் நாடகத்தையுக்கியிருந்தார். அது எனக்கு புதுமையாகவும் சுவாரஸ்யம் மிகுந்ததாகவும் இருந்தது. அவர் பற்றியும் யாத்ராவுக்கு எழுதச் சொல்லி வளியிட்புருந்தனே இருவருமே தம் நாடக இயக்கத்தின் புதிய பார்வைக்காக, தனித்வத்துக்காக, அறியப்படுபவர்கள். ராஜநேத்ரீரனுடனான என் நட்பு விசித்திரமானது. தழுவலும் உரசலும் அபிக்கடி நிகழ்வது. அவர் உரசிக்கொண்டு சிலைவார். நான் வாளாவிருந்து வடிகக்கை பார்ப்பேன். பின் மறுபடியும் எப்படியோ சரேந்து கொள்வோம். பகமை எனபது என்றும் நரேந்தத்தில்லை. கடசையாக, எனக்கு விபத்து நரேவதற்கு சற்று முன் சங்கீத் நாடக அகாடமி அப்போது தடாங்கியிருந்ததன் பிராந்தீய நாடக விழாவுக்கான நாடகத் தரேவுக் கட்டத்தக்குச் சனெற்று மத்து சாமியின் நாடகம், (கடவுள் என்று தான் நினைவு) என சிபாரிசில் தரேவு செய்ப்பட்டது. ஆனால் என் துரதிரஷ்டம் அதுவும் மற்ற தனெம்மொழி நாடகங்களும் மடேயைறேும் விழா களிக்கொட்டையில் நடக்க விருக்கும் போது கால எலும்பு முறிந்த நான் மருத்துவ மனையில் இருந்தனே.

எங்கள் இருரின நட்பு அவ்வப்போதைய சிறிய உரசல்களால் எல்லாம் உடனெது விடுவதில்லை. நடனங்களில் என் விருப்பும் ஈடுபாடும் ராஜநேத்ரீரனுக்குத் தெரியும். ஆனால் சங்கீத் நாடக பத்திரிகையின் ஆசிரியராக இருக்கும் அபிஜீத் சட்டர்ஜிக்கு எப்படித் தெரியும்? அவரோடு நான் அதிகம் பழகியதில்லை. ராஜநேத்ரீரனின் அறக்கை அடத்த அறவை அவரது. மற்ற சிலரோடு அதிகம் பழக்கம் உண்டே தவிர அபிஜீத் தடோடு, அல்ல. ராஜநேத்ரீரன் சொல்லியிருக்கக்கட்டும். என்னவாக இருந்தால் என்ன, எனக்கு சூற்றி நிலவும் நடனங்கள் பற்றி, சொல்ல கொஞ்சம் இருந்தது. அதை நானாக எழுதி அனுப்பினால் ஏற்பவரைக் காண்பது துரல்பம்.. ஆனால் சங்கீத் நாடக பத்திரிகையின் சார்பில் கடைக்கப்பட்டுப் போது எனக்கு உற்சாகம் தான். இதற்கென்றே நடத்தப்பட்டுப் பத்திரிகை ஆயிற்றே! நான் சொல்ல விரும்பும் கருத்துக்கள் சம்பந்தப்பட்டவர்கள் பார்வையில் படும். அவர்கள் கவனிப்பும் பெறும். காட்டமான எதிரொலிகளும் எழும். நல்லது தானே.

அதற்கும் முன்னர் சொல்ல விரும்பியவற்றில் சிலவற்றை கொஞ்சம் கொஞ்சமாக வாய்க்கும் சந்தர்ப்பங்களைப் பொறுத்து சொல்லி வந்திருக்கிறேன். இப்போது என் மீது திணிக்கப்பட்டதுள்ள கட்டாய விடும்முறையின் சாவகாசத்தில் கொஞ்சம் விஸ்தாரமாகவே சொல்லலாம் என்று தானெற்றிற் எழுதி அனுப்பினேன். Indian Dance traditions – Frozen in Samapada (சம்பாதத்தில் உறநெதுவிட்ட இந்திய நடனங்கள்) என்ற தலைப்பில். ஓர் மாதகாலமோ என்னவோ கழிந்த பிறகு, அபிஜீத் சட்டர்ஜி அதைத் திருப்பி அனுப்பிவிட்டார். அதைப் பிரசுரிக் கமுடியாதது பற்றி வருந்தி, அதற்கான காரணங்களை விரிவாக எழுதி ஓர் நீண்ட கடிதமும் எழுதினார். தான் சங்கீத் அகாடமியில் இருந்து கொண்டே, அந்த அகாடமியால் கௌரவிக் கப்பட்டது, அதில் உயர்ஸ்தானங்களில் ஆலோசகர்களாக இருக்கும் புகழ்பெற்றவர்களை விமர்சிக்கும் கட்டுரை ஒன்றை அகாடமி வளியிடும் பத்திரிகையிலேயே வளியிடுவது சாத்தியம் இல்லாது என்று. கஷ்டப்பட்டது ஓர் வாய்ப்பு வந்தபோது எழுதியது இப்படி ஆயிற்றே என்ற வருத்தம் இருந்த போதிலும், அபிஜீத் தன் காரணங்களை விரிவாக எழுதியதும் (...some of your opinions, especially about our prominent dancers, would be misconstrued, if published in the Akademi's journal, Sangeet Natak) அத்தோடு கிருஷ்ண சதைன்ய (என்ற பெயரில் எழுதிவர் அவரது இயற்பெயர் எம்.கே. நாயர் என்று நினைவு அந்நாளில்

•Written by - வங்கட சாமிநாதன் -•

••Monday•, 27 •January•, 2014 21:29• - •Last Updated•

••Monday•, 27 •January•, 2014 21:54•

தில்லியில் இருந்த ஒரு கலை இலக கிய ஜாம் பவான்) எழுதியிருந்த ஒரு கட்டுரை ஒன்றின் பிரதியையும் உடன் வதைத் திருந்தார். அது மிக ஆழமான பார்வை கொண்ட ஆனால் சச்சரவும் எதையும் எழுப்பாத, கட்டுரை. அந்த ஆழத்தை விரும்பாதவர்கள் பக்கங்களைப் புரட்டிச் செல்வார்கள். விரும்புபவர்கள். “good, excellent piece” என்ற மனதுக்குள் சொல்லி நகர்வார்கள். கதக நடனம் ஒரு கலையே இல்லை. என்றோ கொஞ்சம் ஸ்பஷ்டமாகச் சொல்லப் போனால் அது கிட்டத்தட்ட ஒரு சர்க்கஸ் என்று நான் சொல்லியிருந்தேன். கிருஷ்ண சதைன யா சொல்லவில்லை; வடநாட்டில் இருக்கும் ஒன்றே ஒன்றையும் ஒன்றுமில்லாததாக அவர் ஆக்க விரும்பவில்லை. பத்மா சும்பிரமணியம் செய்வது தமிழ்சினிமா ஆகிப், நடனம் இல்லை. என்றும் அவர் சொல்லவில்லை. இதற்கு அர்த்தம் என்னுடைய பார்வையும் அக்கறைகளும் வறோ, கிருஷ்ண சதைன யாவினது வறோ என்பது தான். அவரது, “Naïve longings for winds of change: Indian Dance. என்னவாக இருந்தாலும் அவரது சொல்முறை வறோ. என்னது வறோ.

அபிஜீத்தின் கட்டுக்களையும் நிர்ப்பந்தங்களையும் நான் புரிந்து கொள்ள முடிந்தது. கட்சியில் சம்பாத்ததில் உறைந்த இந்திய நடனங்கள் கட்டுரை அதன் மூழாமையில், தமிழ் ஹிந்து இணையதளத்தில் இப்போதுதான் சில வருஷங்கள் முன்பு பிரசுரமானது. விருப்பமுள்ளவர்கள் அதன் ஐந்து பகுதிகளையும் இங்கு பார்க்கலாம், முடிந்தால் பதிகவும் செய்யலாம்: (<http://www.tamilhindu.com/author/vesa/page/5/>) ஆனால் எனக்கு அபிஜீத்தின் பரேல் கோபம் எழவில்லை. அவர் நிலை எனக்குப் புரிந்தது. அத்தோடு அவர் நிலையை விளக்க அவர் எடுத்துக்கொண்ட பிரயாசைகள் என்னமென நிகழ்ச்சி செய்தது. அவர் நிலையை நான் நினைத்துப் பார்க்கவில்லை. அதற்கு முன்னால், முன் சொன்னபடி, இதில் சொன்ன விஷயங்களில் சில, நான் எழுதிப் பத்திரிகைகளில் பிரசுரமாகியிருந்தன. 1970 களில் ஞானரதம் பத்திரிகைக்காக, அம்பையைப் பேட்டிகண்டதும் அது பின்னர் யாத்ராவில் பிரசுரமானது. நண்பர் ஒருவர் இன்றைக்கு என் பொண் நாட்டியம் நடக்கிறது நீங்கள் பார்க்கணும் வாரங்கள் என்று அழைத்து, அந்தப் பெண் ஆபியது எனக்குப் பிடித்துப் போக, அதைப் பற்றி எழுதி லிங்க் பத்திரிகைக்கு அனுப்பி அது பிரசுரமானது (LINK, New Delhi, December 20, 1987) மட்டுமல்ல, அந்தப் பத்திரிகையில் கலைப் பகுதிக்கு ஆசிரியராக இருந்தவர், யாமினி கிருஷ்ணமூர்த்தியின் தீவிர சிகராக இருந்த போதிலும், அதில் கண்டிருந்த யாமினியைப் பற்றிய விமர்சனக் குறிப்புகளையும் பாராட்டாது, “சாமிநாதன் என்ன எழுதினாலும் கொண்டு வா, போடலாம்” என்று வறோ பேட்ரியட் பத்திரிகையில் சட்ட விவகார நிரூபாக இருந்த என் நண்பர் ஆர் வங்கட ராமன் மலம் சொல்லி அனுப்பியிருந்தார். இப்போது அந்தப் பெண், இந்துமதி, அமெரிக் காவில் வாசம். பள்ளி ஒன்று நடத்திக்கொண்டு நடனம் கற்றுத் தருகிறாள் என்று தனெறல் என்னும் அமெரிக் தமிழ் பத்திரிகையிலிருந்து தெரிகிறது.

பின்னர் லிங்க், பேட்ரியட் இரண்டிலும் நிறையவே எழுதினேன். கையெழுத்துப் பிரதியாக இருந்தாலும் தடையிருந்ததில்லை. பின்னர் ஒரு நாள் என் நண்பர் ஆர் வங்கட ராமன் மலம் யாமினி கிருஷ்ணமூர்த்தி கப்பிட்டனுப்பி ஒரு Coffee Table Book ஒன்று அவரைப் பற்றி எழுத வேண்டும் என்றார். எனக்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது. என்னைப் பற்றி தெரியுமா? நான் என்ன எழுதுகிறேன் என்று தெரியுமா? என்று கேட்டேன். “தெரியும்” என்று சொல்லி அவரைப் பற்றி எழுதியவை அடங்கிய ஓபலை என்னிடம் கொடுத்தார்.

•Written by - வங்கு கட் சாமிநாதன் -•

••Monday•, 27 •January•, 2014 21:29• - •Last Updated•

••Monday•, 27 •January•, 2014 21:54•

அதில் நான் முன் னர் லிங்கில் அவரைப் பற்றிய விமர்சனக் கருப்புகள் அடங்கிய கட்டுரையும் சகேரிக் கப் பட்டிருப்பதைக் காட்டினார். எழுதினனே தான் வழக்கம் போல் என் போக்கில்.. ஆனால் அது பிரச்சுரமாக வில்லை. ஒரு அழகும் பலமான தொடர்புகளும் கொண்ட ஒரு பணைமணி, தில்லி அறிந்த பத்திரிகை விமர்சனம் எழுதும் பணைமணி எனக் கூப் போட்டியாக வந்ததில் நான் தோற்றுவிட்டேன். என்னிடமும் குறை இருந்தது. **Coffee Table Book** பதிப்பதற்கல்ல. காத் திருக்கும் சற்று நேரத்துக்கு, புரட்டிப் பார்ப்பதற்கு. சொல் எளிமையும் கவர்ச்சியும் தவே. இருப்பினும் யாமினி கிருஷ்ணமீர்த்தி தயாரித்த நாட்டியாஞ்சலி என்னும் நாட்டியத் தொடர் ஒன்று கோவில்களையும் அதை மையமாகக் கொண்டு எழுந்த நாட்டியம் பற்றியுமான தொலகைக் காட்சி தொடரில் பாதி வறையாரோ எழுத, ஆறு தொடர்களுக்கு நான் ஸ்க்ரிப்ட் எழுதினேன். என் விமர்சனக் கருத்துக்கள் தடையாக இருக்கவில்லை. அதுவும் எனக்கு ஒரு புதிய அனுபவம். சந்தோஷமாக இருந்தது எழுதும் அனுபவம்.

இடையில் அபிஜீத் திருப்பி அனுப்பிய இந்திய நடனங்கள் பற்றிய அந்தக் கட்டுரையை **FROZEN IN TIME** என்ற தலைப்பில் **SUNDAY MAIL**. பத்திரிகையின் (May 14-20, 1989) இதழின் முதல் பக்கத்தில் பிரச்சுரமானது. ஆனால், எழுதச் சொல்லிவிட்டு, திருப்பி அனுப்பிவிட்டாரே என்ற மன வருத்தம் இருந்தது தான். ஆனால் இவர் பத்திரிகையாசிரியர் என்ற அகங்காரத்தோடு செயல்படவில்லை. வறையோ இடத்தில் இருந்தால் அவர் தடுத்திருக்க மாட்டார். இருக்காவிட்டும் அப்பி. இவ்வளவு தீரம் தன் மனத்ததைத் திறந்து எழுதுபவரிடம் என் முரட்டு அபிப்பிராயங்களைப் போடச் சொல்லி வற்புறுத்த முடியாது. அந்தக் கடிதம் ஒரு வித்தியாசமான மனிதரான எனக்குக் காட்டியது. திரும்பவும் சங்கீத் நாடக பத்திரிகைக்கு எழுதச் சொல்கிறார். எது பற்றி எழுதலாம் என்று நானே யோசித்து எழுதலாம் என்கிறார். ஆக, எனக்கு. அபிஜீத் துடன் ஏதுமனக் கசப்பும் எழவில்லை. நான் நலம் பெற்று வந்ததும் எங்கள் சந்திப்புகள் ராஜநே திரனுடனான நெருக்கத்தை அபிஜீத் துடனும் தந்தன. இடையில் தில்லிக்கு தோல்பாவைக் கீதது, முருகனது ஒரு நிகழ்வு தில்லியின் எக்ஸிபிஷன் க்ரௌண்ட்ஸில். அது தான் நான் பார்க்கும் முதல் தோல்பாவைக் கீதது. தமிழ் நாட்டுக் கீதது. அதைப் பற்றி உடன் ஹிந்துஸ்தான் பத்திரிகையில் எழுதி அதை அன்றைய சங்கீத் நாடக அகாடமியின் சக்ரேடரி கசேவ் கொத்தாரிக்கு அனுப்பினேன். என் விருப்பம் சங்கீத் நாடக அகாடமி நடத்தும் **folk dance festival**-ல் தமிழ் நாட்டு தோல்பாவைக் கீததையும் அகாடமி கவனத்தில் கொள்ள வேண்டும் என பது. இந்த மாதிரி ஒரு விழாவில் தான் என் வாழ்வில் முதன் முறையாக தருக்கீதது பார்க்கும் பாக் கியம் கிடைத்தது. அன்று 1966-ல் ஒரு நாள் புரிசை நட்சே தம் பிராணின் தருக்கீதது பார்த்து வியந்து தீ பம் பத்திரிகையில் எழுதினேன். அதைப் பதித்த பிறகு ந.முத்துசாமி தருக்கீதது ஆர்வலர் ஆனார் இதனை. முத்துசாமி ஒன்றாகும் மறேபட்ட இடங்களில் எழுதியுமிருக்கிறார். இதன் விளைவாக, கீததுப் பட்டறையும் பிறந்தது. அதைத் தொடர்ந்து உலக பாவைக் கீதது விழா ஒன்று சங்கீத் நாடக அகாடமி ஏற்பாட்டில், தில்லியில் நடந்தது. அதில் பங்கேற்க முருகன் அழகைக் கப் பட்டார். அழகைத் து வந்தது முனைவர் நடிகர் மு.ராமசாமி. நானும் விழாக் குழுவின்ரில் ஒருவன் ஆனேன். அது ஒரு பெரிய அனுபவம். அந்த விழாவின் ஒரு கருத்தரங்கில் வாசித்த கட்டுரையை ஒன்று (தமிழ் நாட்டில் இன்றைய நிலை- பாவைக் கீதது : இச்சூழலில் கட்டுரையைத் தொகுப்புகள். 187-194). விழா மலருக்காக எழுதிய கட்டுரையை சங்கீத் நாடக 98, அக்டோபர் - பிஸம்பர் 1990)யில் பார்க்கலாம்.

•Written by - வங்கட் சாமிநாதன் -•

••Monday•, 27 •January•, 2014 21:29• - •Last Updated•

••Monday•, 27 •January•, 2014 21:54•

சுமார் ஓன் றரை வருட காத திருப்புக கும்பின் முற்றித் தகால எலும்பு சரே ந்து நான் அலுவலகம் சரே ந்தனே. அத்தோடும் என் பழைய சூற்றல்களும் சந்திப்புகளும் திரும்ப விட்ட இடத்திலிருந்து தொடர்ந்தன. எந்த கலை நிகழ்ச்சியானாலும் அது மண்டி ஹெளஸைச் சூற்றிய அரங்குகளிலேயே நிகழும். ஆக எது ஒரு நிகழ்ச்சிக்கு எந்த அரங்கு போனாலும் மற்ற கலை இலக்கிய நிறுவனங்களுக்குச் செல்வது என்பது திட்டமிடாமலேயே நிகழும். எல்லா அகாடமிகளிலும் நடப்புகள் இருந்தன. என்ன அபிர்வமான, மனம் தோய்ந்து மகிழ்விக் கும் நடப்புகள். இன்று அந்த காலம் அபிவானத்த நோக்கி நகர்ந்து மறைந்து கொண்டிருக்கிறது. எப்பொழுதுமா எல்லோரும் ஓரே இடத்தில் இருக்கப் போகிறோம். ஓய்வு பெற்ற பிறகு தில்லியை விட்டு நகர்ந்தாயிற்று.

ஒரு நாள் ராஜநேதிரன் இருந்த அறகைக்கு வந்த அபிஜீத் ஒரு புத்தகத்தைக் கொடுத்து இதற்கு 3000 வார்த்தைகளுக்குள் ஒரு ரவெய் எழுதிக்கொடுங்கள் என்றார். புத்தகம் The Theater of the Mahabharata – Therukkuttu Performance in South India by Richard Armando Frasca. அமெரிக் காவின் பெர்க்லியில் இருக்கும் கலிபோர்னியா பல்கலைக் கழகத்திலிருந்து வந்து திரைக்கூத்து கலையை தானும் பயின்று அது பற்றி எழுதிய புத்தகம். எழுதிக்கொடுத்தனே. அது என்ன 3000 வார்த்தைகளுக்குள்ளா அடங்கும்? பிரசுரமானது (Sangeet Natak – 101-102, July-December, 1992) அப்போது தான் அபிஜீத் சங்கீத் நாடகப் பத்திரிகைக்கு வரும் கட்டுரைகளை ஒழுங்கு செய்து அவரது லக்ஷியத்துக்கு ஏற்ப தயாரிப்பதை அடிக் கடி அங்கு செல்லும் போதெல்லாம் பார்த்தனே. உயர்ந்த மனிதர். சுமார் ஆறரை அடி உயரம். சற்று நீண்டது தொங்கும் தாடி. அப்போது இன்னம் நரையோன்றாத காலம். மஜேயில் இருக்கும் விளக்கொளியில் குனிந்து படிக் கும் காட்சி நன்றாக இருக்கும். ஒருவாறாக, சாமிநாத ஐயர் ஒரு நூற்றாண்டுக்கு முன் சின்ன சிமினி விளக்கொளியில் கும்பகோணம் பக்தபுரி அக்ரஹாரத்துத் திண்ணையில் உட்கார்ந்திருக்கும் ஒரு சாயலை அபிஜீத் ஐந்துக்குப் பத்து காபினில் மின்சார விளக்கொளியில் உட்கார்ந்திருக்கப் பார்ப்பதாகத் தோற்றம் தரும். ஒரு சின்ன மாற்றம். அபிஜீத் கையில் ஒரு கண்ணேப் பி மஜேயில் ஒரு டீ கப். அதிகப் படியாகக் காட்சி தரும். இல்லையெனில் இளம் வயது தாகுர்தான்.

“அவ்வளவையும் எப்படிப் போட முடியும்? எபிட் பண்ணிய பிறகு காமிக்கிறனே பாராங்கள். ஏதாவது விட்டுப் போயிருந்தால் சொல்லுங்கள்” என்பார். நான் அதில் தலையிடுவதில்லை. நான் எழுதி அனுப்பியதை எந்தப் பத்திரிகையையும் வட்டியதில்லை. மாற்றியதில்லை. ஹிந்துஸ்தான் டைம்ஸ், எக்னாமிக் டைம்ஸ், இந்தியன் எக்ஸ்ப்ரஸ், சாஹித்ய அகாடமியின் ஹிந்தி, இங்கிலீஷ் பத்திரிகைகள் எதுவும். என்ஸைக்ளோபீடியா அலுவலகத்தில் தான் கட்டுரையைத் தேவைக்கு ஏற்றவாறு எபிட் செய்வார்கள்.

அபிஜீத் அலுவலக காபினுக்குப் போனால் “ஒரு நிமிஷம்” என்று சொல்லி சரி பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் கட்டுரையை ஒரு இடத்தில் நி/றுத்திப் பின் தலை நிமிர்வார். சில நிமிடங்களுக்கு மலே அதிகம் ஆயிருக்காது.

•Written by - வங்கு கட் சாமிநாதன் -•

••Monday•, 27 •January•, 2014 21:29• - •Last Updated•

••Monday•, 27 •January•, 2014 21:54•

அபிஜீத் வங்கு காள். நிறையப் படித்தவர். ஹிந்தி, ஆங்கிலம், வங்காளம் எல்லாவற்றிலும். அவர் பச்சும் ஹிந்தி/உர்து உச்சரிப்பில் ஒரு வங்காளியின் நாக் குச்செய்யும் அலங்கோலத்தைக் காண முடியாது. அவர் படித்து வளர்ந்தது அலஹாபாத்தில் என்று சொல்லிக் கேட்ட நின்னை. அவர் அப்பாவும் ஒரு பெரிய படிப்பாளி. பெரிய லைப் ரியை வீட்டில் உருவாக்கி வைத்திருப்பவர். வங்காளிகளின் தேசிய குணங்களில் ஒன்று அட்டா என்னும் ஒரு கப்டீயை மஜேயில் வைத்துக் கொண்டு மணிக்கணக்கில் பச்சும் பழக்கம்.. சத்யஜித் ராயிலிருந்து கல்கட்டாட் ராம் ஸ்ட்ராக், வரை. ஹில் ஸா, சிங் பிம்ன்கள் கட்டிடத்தில் துள்ளும். இதில் அபிஜீத் முழக்க முழக்க வங்காளி தான். எல்லா வங்காளிகளையும் போல சம்பாஷணைப் பிரியர். ஆனால் காட்டம் இராது. சண்டை இராது. வம்பு இராது.

ஆனால் அவரிடம் ஒரு விஷயம் கேட்டுவிட்டால் அதற்கு அவர் வகை சிரத்தையுடன் ஆதியோடந்தமாக நமக்கு விளக்கம் தருவார். நாம் கேட்ட ஒரு சின்ன விஷயத்தில் சொல்ல இவ்வளவு விஷயங்கள் பொதிந்திருக்கின்றனவா என்று ஆச்சரியமாக இருக்கும். நாம் கேட்ட விவரம் ஏதோ ஒரு விஷயத்தின் ஒரு சின்ன துளாக, அணுவாக இருக்கும் தான். அபிஜீத் துக்கு எதையும் சூரூக்கமாக கேட்ட விவரத்திற்கு மாத் திரம் பதில் சொல்லி பழக்கம் கிடையாது. ஒரு சின்ன உதாரணம், புரிவதற்காக சொல்வதென்றால், பரதநாட்டியம் ஆடுபவர் வர்ணம் ஆடும் போது ஒரு வார்த்தையைப் பிடித்துக் கொண்டு சஞ்சாரி பாவம் என்று சொல்லி அந்த வார்த்தை சொல்லும் புராணக் கதை முழுவதையும் அபிநயம் பிடிக்கத் தொடங்குவது போலத் தான். எது பற்றியும் கேட்பவர் முழுதையும் விவரமாகத் தெரிந்து கொள்ளவே ஆதலால். அத் தனையையும் புரிய வைத்து விட வேண்டும் என்பது போல அபிஜீத் மிக சாவகாசமாக நிதானமாக ஒவ்வொரு வார்த்தையாக அழகான உச்சரிப்பில் கவனம் செலுத்தி அவர் பச்ச ஆரம்பித்தால் அது ஏதோ பாடம் நடத்தும் ஆசிரியத் தனமாக இராது. வகை இயல்பான காரியத் தையே அவர் செய்வதாக இருக்கும். அது அவர் சூபாவம். நேரம் செலவாகும் தான். அவரதும் நம்மதும். ஆனால் அவர் எதையும் விளக்கக் கேட்பது மிக சுவாரஸ்யமானதும் நம் பார்வையை விசாலப்படுத்துவதாகும். அவசர அவசரமாக அவரிடம் எதையும் விசாரித்து விட முடியாது. விவரம் பற்றி விட முடியாது.

அவருடன் சம்பாஷித்துக் கொண்டிருப்பது ஒரு அனுபவம். அவருடனான நெருக்கமும் நட்பும் மலர்ந்தது. அதே அக்கறையும் சிரத்தையும் அவர் தமக்கு வந்தவற்றைத் திருத்துவதிலும் காட்டுவார். திருத்தியதை என்னிடம் காட்டினார். நான் எழுதியது தான். கற்றைத் திருந்தார் தான். சில prepositions, சில வார்த்தைகள் சில வாக்கிய அமைப்புகள் திருத்தப் பட்டிருந்தன. படித்துப் பார்த்த போது எனக்கு ஏதும் சொல்லத் தெரியவில்லை. “ஏதும் விட்டுப் போயிற்று? என்று கேட்டார். இல்லை தான். நான் எழுதியதைக் கிடைத்த அளவுக்கு சூரூக்கத் தெரிந்திருக்கிறது. சில மொழிபெயர்ப்புகள், சில நேர் காணல்கள் இவற்றை அவர் தொடரவில்லை. கருத்தரங்குக் கட்டுரைகளை விழாவுக்குத் தயாரிக்கும் போது அவர் எவரது எழுத்திலும் கை வைத்ததில்லை. அவருக்கு முன் இருக்கும் பொறுப்பில் அவர் காட்டும் சிரத்தையெல்லாம் அவரது படிப்பையும் அறிவும் ஆழத்தையும் நான் சேர்த்துப் பார்க்க முடியவில்லை. அந்த அறிவின் ஆழத்துக்கும் விசாலத்துக்கும் கொஞ்சம் எட்டிப் போன்ற வலையில் அலட்சியம் இருக்கலாம் என்று பட்டது. பின் வருடங்களில் நிறைய என் எழுத்துக்கள் அவரிடம் சங்கீத் நாடக அகாடமிக் காக் சென்றிருக்கின்றன. குறிப்பாக, புரிசை கண்ணப்பத் தம் பிரான், சூப்பிரமணியத் தம் பிரான் நேர் காணல்கள் (இவற்றை விருட் சம் வளியிட்ட உரையாடல்கள் தொகுப்பில் காணலாம்) உதயப் பார் பாவகை கித்தி விழா

•Written by - வங்கட் சாமிநாதன் -•

••Monday•, 27 •January•, 2014 21:29• - •Last Updated•

••Monday•, 27 •January•, 2014 21:54•

தொகுப்புகள் , இப்பிப்பல. உலகத் தமிழாராய்ச்சிமன்றம் பம்மல் சம்பந்தமுதலியாரின் நாடகமேடைநினைவுகளை ஒரேதொகுப்பாகவெளியிடமுன்வந்துஅதுசங்கீதநாடக அகாடமிக்குவந்தது. அதற்குபணஉதவிசெய்வதற்குஒருசிபாரிசுஎழுதிக் கொடுக்கும்பிஎன்னிடம்சொன்னார். இதுவும்இன்னும்பலமற்றவிஷயங்கள் போல, ராஜநேத்ரிந்தான்அபிஜீத்திடம், “இதில்யோசனைஎன்னஇருக்கிறது. சாமிநாதனிடம்கொடுக்கலாம்” என்றுசொல்லியிருப்பார். அகாடமியின்பணஉதவி கிடைத்துபுத்தகமும்அச்சாகிவெளிவந்தது. மிகமுக்கியமானஒன்றுதிரும்பக் கிடைத்ததில்எனக்குமகிழ்ச்சிதான். புத்தகம்வந்ததும்எனக்குஒருபிரதி கொடுத்து, பம்மல் சம்பந்தமுதலியார் பற்றிஒருசின்னஅறிமுகத்தோடுஇதிலிருந்து சிலஅத்தியாயங்களையும்மொழிபெயர்த்துத்தாருங்களேனென்றார். கொடுத்தனே. 1890- 1940 காலத்துநாடகமேடைபற்றிஎன்னஅக்கறைஇருக்கமுடியும்என்று நினைத்தனே. ஆரம்பகாலமயற்சிகளுக்குஒருசரித்திரார்த்தநர்ப்புஇருக்கலாம். அது தமிழர்க்கு. இருப்பினும்இரண்டுஅத்தியாயங்களைமொழிபெயர்த்துஒருஅறிமுகமும் எழுதிக் கொடுத்தனே அதைப்பார்த்ததும்இன்னும்இரண்டுஅத்தியாயங்கள் மொழிபெயர்த்துத்தாருங்கள்என்றார். எனக்குமிகசந்தோஷமாகஇருந்தது. அவை பிரசுரமாயின. (Over Forty Years Before the Footlights - Sangeet Natak, Nos. 121-122, July-Dec. 1996, No. 123 Jan-March 1997). பின்புத்தகம்பற்றியே, பம்மல் சம்பந்த முதலியாரின் பங்களிப்புபற்றி, நாடகஇலக்கியத்துக்கும், நாடகமேடையைக்கலக்கவும், இரண்டுபற்றியும்எழுதித்தாருங்கள்என்றார். எழுதித்தந்தனே. (Sangeet Natak No.133-134, 1999)

ஓய்வுபெற்றுஎட்டுவருட்களுக்கும்மேல்தில்லியில் தங்கியாயிற்று. நான் 1999 நவம்பர்மாதகடையில்சென்னைவந்துவிட்டனே. வந்தபிறகுஅபிஜீத்எனக்குஏதோ ஒன்றைஎனக்குஅனுப்பிஅதுஅச்சுக்குஅனுப்பப்படும்முன்அதைசரிபார்க்கச் சொல்லியிருந்தார். என்னவென்றுஇப்போதுநினைவில்இல்லை. அதில்ஏதும்மாற்றம் செய்வதற்கில்லைஎன்றுஎழுதித்திரிவித்தனே. சென்னைவந்ததும்வாழ்க்கையில்ஒரீழப்புமிகவும்வலியதாகமனதைநோக்கச் செய்தது. தில்லிவாழ்க்கையோடுசிலநட்புகளுடனானஅன்றாடஉறவாடலும் போயிற்று. என்னசெய்யமுடியும்? அபிஜீத்ததுடனானமதல்அறிமுகமும்சந்திப்பும் சங்கீதநாடகபத்திரிகைக்குஎழுதுபவனாக. ஆனால்அதுஅந்தத்தளத்திலும்விரிவும் ஆழமும்பெற்றதோடு, அவ்வப்போதானஉறவாடலும்சம்பாஷணைகளும்ஒரு வியப்பையும்நெருக்கத்தையும்கொடுத்தன. ராஜநேத்ரின், அபிஜீத்தோடுதான் காண்டீனாக்குசாப்பிடபோவோம். இப்பிப்பலர்சாஹித்யஅகாடமியிலும், லைப்ரரியிலும்.

இடையில்அபிஜீத்சங்கீதநாடகஅகாடமியைவிட்டுநேஷனல்புக்ட்ரஸ்ட்டுக்கு Joint Director ஆகவோஎன்னவோவலையில்சேர்ந்தார். பெரியபதவி. அடுத்து டரைக்டராகும்வாய்ப்பு, டரைக்டர்அரவிந்த்என்றுதான்பாதிபெயர்நினைவில் இருக்கிறது. பொறுப்பு, நிர்வாகமும்புத்தகத்தேர்வும்மொழிபெயர்ப்பு மறேபார்வையும்தான்என்றுநினைக்கிறேன். ஒருவருடம்அங்குஇருந்திருப்பாரோ என்னவோ. அங்குஅவரால்சந்தோஷமாகஇருக்கமுடியவில்லை. மறுபடியும்சங்கீத நாடகஅகாடமிக்குத்திரும்பிவந்துவிட்டார். பழையவலையைக்கு. பழையஅதேஅந்த ஓடும்கியகாபினில்புத்தகக்குவியல்களிடையேஅமர்ந்துகொள்ள. ஒருவருத்தமும் இல்லை. பழையநாட்களின்இழந்தநிதானம், சந்தோஷம்திரும்பபெற. வாழ்க்கையில் வேறொன்னவனேடும்?

•Written by - வனங்கட் சாமிநாதன் -•

••Monday•, 27 •,January•, 2014 21:29• - •Last Updated•

••Monday•, 27 •,January•, 2014 21:54•

தந்தையாரும் தாயும் இல்லை இப்போது. தனிக்கட்டை. மணம் செய்து கொள்ளவில்லை. விருப்பமில்லை. யமுனை நதியைக் கடந்தால் பட்டக் குஞ்சில் வீடும். தந்தை விட்டும் போன லைப் ரரி. அது மட்டுமல்ல. புத்தகங்களோடும் சிந்தனை உலகோடும். கலைப் பிரக்ஞையோடும் வாழ்வதில் தான் அர்த்தம் உண்டு என்று நின்கைக்கும் கலாசாரம். அகாடமிக்கு நிதானமாகத் தான் வருவார் காலை 11-க்கும் 12-க்கும் இடையில். யாரும் அவரை அவசரப்படுத்துபவர் இல்லை. ஏன் வரவில்லை என்று கேட்பவர் இல்லை. அவர் வருகைக்காகக் காத்திருப்பார்கள். அந்த மரியாதையும் மதிப்பும் அவருக்குண்டு. பாடலோபமோ, தான் என்ற நினைப்போசற்றும் அற்றவர். அவர் எல்லோரிடமும் பசுவதும் பழகுவதும் ஓரே போலத் தான் இருக்கும். சூற்றி இருப்பவர் அனகேமாக எல்லோரிடமும் சொந்த வாகனம் இருக்கும். அபிஜீத் தில்லி பஸ்ஸில் தான் பயணம். எனக்கு அவரைத் தெரிந்த நாளிலிருந்து. அதுவே ஓர் பெரிய ஆச்சரியம். ரவீந்திர பவனில் சூற்றியிருக்கும் திருவோர் உணவாகக் கடகைகள், எது புதிதாக வந்திருக்கிறது. அங்கு என்ன கிடக்கும் என்பதிலும் அவருக்கு ஆர்வம். மகாராஷ்டிர பவனுக்கு எதிரா ஓர் ரோடும் போகாமே அங்கே ஓர்தன் புதுசா கடவைச்சிருக்கான். பட்டாரே நல்லா இருக்கும் போகலாமா? என்பார். அந்தக் கழந்தைத் தனச் சிரிப்பு அதையெல்லாம் இழந்து விட்டனே தான். நான் இங்கு பங்களிர்வந்த பிறகு, நண்பர் மகாலிங்கத்துடன் ஓர் வாரம் தில்லி போகலாமா என்று அவர் சொல்லக் கிளம்பினோம். அப்போது பழைய நண்பர்களோடும், ராஜநேத் திரனோடும் தான் பெரும்பொழுது கழிந்தது. ராஜநேத் திரனோடும் என்றால் அபிஜீத் தைப் பாரக் காமல் இருக்க முடியுமா என்ன? ராஜநேத் திரன் இப்போது இருக்கும் தசீய நாடகப் பள்ளிக்கு எதிரே தான் ரோடதைத் தாண்டினால் சங்கீத் நாடக அகாடமி. ஆவலோடும் அபிஜீத் துக்காகக் காத்திருந்தனே. வந்தார். ஆளே மாறியாயிற்று. அந்த தாகிர்தோற்றம் தரூம் நீண்ட பின்கழந்தைத் தொடும் சிகை இல்லை. மிக முக்கியமாக தாடி இல்லை. அபிஜீத் துக்கு எப்படி இருந்ததோ என்னவோ, எனக்கு அது ஓர் இழப்பாகத் தோன்றியது. அது பற்றிப் பசேவில்லையே தவிர அபிஜீத் மற்ற விஷயங்களில் பழைய அபிஜீத் தான். எப்போதும் போல் அன்றைய மாலையே அபிஜீத், ராஜநேத் திரன், இன்னும் ஒன்றிரண்டு மராத் தி நாடக நடிகர்களோடும் ஓர் பாரில் நான்கு மணி நேரம் கழிந்தது. மகாலிங்கம் திரைத் தில் அமர்ந்து வடிகைகை பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். பழைய அபிஜீத் திரும்ப தரிசனம் தந்தார்.

பழைய அபிஜீத் த் என்றனே. பல அர்த்தங்களில். எண்பதுகளில் கடகையில் பார்த்த அதே அபிஜீத். அதே அகாடமி. அதே ஐந்துக்கு எட்டோ பத்தோ உள்ள அதே ஓடங்கிய காபின். எல்லாவற்றுக்கும் மலோக அதே வலே. அதே பதவி. அவரை சங்கீத் நாடக ஆசிரியராகப் பார்த்த போது இருந்த கஷேவ் கொதாரியதைத் தொடர்ந்து பலர் அபிஜீத் துடன் இருந்த சகாக்கள் சகெரடரியாகி, கீழிருந்தவர்களும் உயர்ந்து சகெரடரியாகி எத்தனையோ மாற்றங்கள் நிகழ்ந்து விட்டன. நிகழ்ந்து கொண்டும் வருகின்றன ஒவ்வொரு மூறையும் அந்த பெரிய நாற் காலி காலியாகும் போதும் அவருக்கு அது கொடுக்கப்பட்டும் அவர் அதை மறுத்து வருகிறார்.. அபிஜீத் மாத் திரம் தன் காபினை, தன் எட்டிடர் வலேயை, தன் கட்டுரகைகளைத் திருத்தும் வலேயை விட்டவரில்லை. அதிலிருந்து நகர்ந்தவரில்லை. ராஜநேத் திரனிடம் கேட்டனே. ஏன் இப்படி? என்று. அபிஜீத் துக்குப் பிபிக் கவில்லை. பதவி உயர்வு என்ன பதவி உயர்வு. சள்ளை பிபித் த வலே. அனாவசியமாக கண்டவனுக்கெல்லாம் பதில் சொல்லிக்கொண்டும் யார் வணைமாமானாலும் என்னவணைமாமானாலும் ஆகிக்கொள்ளட்டும். மண்பிஹுவுஸ்

•Written by - வனெங்கட சாமிநாதன் -•

••Monday•, 27 •January•, 2014 21:29• - •Last Updated•

••Monday•, 27 •January•, 2014 21:54•

ஸ்டாப்பில் இறங்கி இங்கு நடந்து வந்தால் நிம்மதியான சந்தோஷமான மனத்துடன் வரவேண்டும். திரும்பி வீட்டு சிலை ஐந்து மணிக் குமண டிஹவுஸ் ஸ்டாப்புக்குச் சிலை லும் போது அதே மன நிம்மதி வேண்டும். எனக்கு வேண்டிய பணம் கிடைத்து விடுகிறது. இது போதும். இதுக்கு மலே பணம் சம்பாதித்து பதவி பெற்று என்ன ஆக வேண்டும்? எனக்கு என்ன தவே?

இடையில் வந்த சிலர் அதிகார துஷ்பிரயோகத்தின் காரணமாக, வீட்டுக்கு அனுப்பப் பட்டனர். இவருக்கு கீழ் நிலையில் இருந்தவர்கள் பதவி உயர்வு பெற்று ஓய்வும் பெற்று விட்டனர். இது எல்லாவற்றையும் அமையாக அபிஜீத பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார். இப்போது சுகெரடரி யார்? என்று கேட்டேன். ஹலென் ஆச்சார்யா பதில் வந்தது ராஜநேத்ரினிடமிருந்து. ஹலென் அபிஜீத துக்கு இரண்டொரு படிகள் கீழே உள்ள பதவியில் பலரிடையே ஒருவராகக் காணப்பட்ட பணம். அமையான, அலட்டிக்கொள்ளாத, எல்லோரிடமும் சிரித்த முகத்துடன் பசும் பணம். இதைத் தான் பற்றற்ற வாழ்க்கை என்பார்களோ? இதைத் தான் பகவத்கீத நிஷ்காம கர்மி என்று சொல்கிறதோ.